

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribvlationibvs huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XVII. Cur Deus supradictas, vel similes fallacias, & fraudule[n]tas
seductiones permittat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

In Psal. 99.

S. Augustinus inquit: Inuenis sanctimoniales indisciplinatas. Nunquid ideo sanctimonium reprehendendum est? sed nunquid propter Virgines malas damnaturi sumus & sanctas, & corpore, & spiritu? Aut propter istas laudabiles, etiã illas improbandas laudare cogemur?

In Psal. 132.

Et alibi: Tam sunt enim Monachi falsi, quàm & Clerici falsi, & fideles falsi. Omnia ista tria genera, Fratres mei, quæ aliquando vobis commendauimus, habent bonos suos, habent malos suos. S. Hieronymus Heluidio Hæretico, qui virgines quasdam tabernas frequentare aiebat, in hunc modum scribit: Ego tibi plus dico, esse in his & adulteras. Nunquid virginitatis est culpa, si simulator virginitatis in crimine est? Ex supradictis manifestè concluditur, quod etsi magna ubique Luporum sit frequentia, frequentior tamen & maior sit Ouium caterua: neque ideo (vt D. inquit Augustinus) debent Oues odisse vestimentum suum, quod plerunquæ illo se Lupi occultent.

CAPVT XVII.

CVR DEVS SVPRADICTAS

*vel similes fallacias & fraudulentas
seductiones permittat.*

Capite ab hoc secundo declaratumus & deteximus mirabiles & at-

tificioſas quorundam hominum tech-
 nas, & fraudes. cur autem Deus iſtas aut
 ſimiles fallacias & deceptiones permit-
 tat ac toleret, aut quem ex illis fructum
 percipere poſſimus, breuiter preſenti hoc
 capite perſtringemus. Primo itaq; Deus
 ex ſupradictis alijsque ſimilibus technis,
 fallacijs, & fraudulentis ſeductionibus e-
 licit, non tantum poenam & correctio-
 nem perſonarum miſerrimè deceptarū;
 verumetiam diuinæ iuſtitiaæ ſuaæ gloriã
 & manifeſtationem, quia plerunque te-
 merarij, ſuperbi, tumidi, arrogantes, &
 ſeipſos, qui ſcilicet aut quales ſint, igno-
 rantes, errores tales & fraudes incurere
 ſolent, dum nimirum perſuadentes ſibi
 maioribus ſe virtutibus præditos, quàm
 reuera ſint, aut certè illas quas habent a-
 nimi dotes, non tam à Deo auctore ſeu
 fonte omnis boni, quàm à ſeipſis proce-
 dere opinantes, nullas pro iſdem Deo
 gratias agunt. Vnde accidit, vt tumore
 & ſaſtu repleti, deſiderēt videri optimi,
 qui in veritate ſunt peſſimi, & excogi-
 tent aſtus quosdam mirabiles, quatenus
 ab imperitis & vulgi hominibus ſanctiſ-
 ſimi cenſeantur. Quos Deus non alia de
 cauſa extolli patitur, & exaltari, quàm
 vt maiori cum dedecore poſtmodum la-
 bantur: & occulta eorum ſuperbia & in-

Q

ordi-

Cap. II.

ordinati appetitus per publicam confessionem & ignominiam puniantur: quia, ut inquit Sapiens, per quæ peccat quis, per hæc & torquetur.

Nec solum hac ratione iustitiam, sed & misericordiam suam Deus declarat, quando nimirum per casus insperatos, & subitam atque inopinatam afflictionem, miserorum oculos per peccata occlusos referat, & spirituale eis lumen impertitur, ut se ipsos intrinsecus agnoscentes, transactæ vitæ statum deplorent, iamque interius renouati fortiores resurgant, non ut per aëra volantes, inanis gloriæ, & vani honoris ventum sorteant, sed per angustas semitas virtutis incedentes, oculos tantummodo in Deum conijciant, qui ut superbis resistit, ita humilibus dat gratiam. Quemadmodum enim sapiens Medicus, dum nec languorem seu dolorē infirmi perfecte curat, nec malos aut noxios humores omnino tollere & coercere potest, ad extrahendos ac depellendos illos, cristas adhibere consuevit, quò tanto facilius ægroto medeatur: sic Deus ad curandos elatos & rebelles quorundam animos, permittit eos nonnunquam in grauissima & enormia a publica incidere delicta, quatenus se ipsos recognoscetes & humiliates, per
lap.

lapsus & tribulationes exteriores, pestiferos animi humores tollant. S. Gregor. *In suis mō*
inquit: Quid aliud est virtus quàm medi-
cinalib.

cina? & quid vitiū nisi vulnus? cum itaq;
nos ex medicina faciamus vulnera, De-
us contrā ex vulneribus conficit medi-
camenta, vt quando cum virtute corru-
erimus, per vitium releuemur. Hinc ait

D. Augustinus: Audeo dicere, super-
bis esse vtile, cadere in aliquod apertum,
manifestumque peccatum, vnde sibi di-
spliceant, qui iam sibi placendo cecide-
rant. Salubrius enim Petrus sibi displicu-
it, quando fleuit, quàm sibi placuit, quā-
do præsumpsit. Hoc dicit & sacer Psal-
mus: *Imple facies eorum ignominia,*

quærent nomen tuum Domine, id est, vt tu
eis placeas, quærentibus nomen tuum,
qui sibi placuerant quærendo suum. I-
dem asserit S. Isidorus dicens: Sæpè ar-
rogantibus est vtile derelinqui à Deo,
vt agnoscentes infirmitatem suam, post
casum se humiliant. Præterea hoc medio
manifestat nobis Deus fragilitatē & mi-
seriā humanæ naturæ, ostenditq; maxi-
mam hominum multitudinē per exteri-
orem potius reiū apparentiā, quàm per
veram earū naturam & substantiam gu-
bernari, quandoquidem vulnera & si-
gna externa in aliquibus apparentia,

De civ. Dei
lib. 14. c. 13.
Lib. 3 de su-
pre. bono.

Matth. 26.
Psal. 52.

Q 2

tanti

tanti facimus, cum tamen veras ac solidas quorundam seruatorum Dei virtutes, humilitate & modestia operas, parumpendamus.

Quin & aliam in se complectitur utilitatem: indicat enim, quæ & qualis inter signa externa, & interna Dei donasit differentia, eò quod exteriora illa (vix quotidiana docet experientia) non nunquam falsa, & fraudulenta; virtutes verò & interiores animi dotes, non nisi certæ & infallibiles esse possint. Et licet signis illis externis nulla inesset fallacia, sed verissima solidæ virtutis, & diuinæ gratiæ forent indicia, eius inquam gratiæ, quæ adhæret omnibus dona illa possidentibus; nequaquam tamen animam, sicuti virtus & Dei gratia, sanctificare possent. ideoque pluris illud æstimandum, quod per se sanctificat, & sanctitatem causat, quàm quod eandem solummodò signat & demonstrat. Quantumvis enim (ait S. Gregorius) miracula certissima, & prorsus infallibilia forent; nõ tamen idcirco sanctior est, qui ea operatur: multi namque miracula perpetuarunt, qui modò gehennæ ignibus exuruntur.

Et st. 38.

Quamobrem cum tanti exteriora illa æstimemus, & admiremur ac reueremur

mur

mur omnes signis externis fortasse falsis
 dotatos: cur non veram ac solidam vir-
 tutem maioris faceremus? cur non igni-
 tam charitatem, & syncerum Dei & pro-
 ximi amorem, profundam humilitatē,
 insuperabilem patientiam, laudabilem
 mansuetudinem, sui ipsius, & omnium
 caducarum rerum contemptum, feruen-
 tem honoris & gloriæ Dei zelum, assi-
 duam & studiosam orationis perseue-
 rantiam, continuam & seueram appeti-
 tum mortificationem, denique omnes
 alias virtutes, verum Christianum pro-
 priè concernentes, & diuinæ Maiestatis
 templum seu habitaculum efficientes,
 deprædicaremus?

Hoc ipsum docere ac persuadere no-
 bis Deus nititur, pariterque refrenare
 studet nimiam quorundam leuitatem,
 qui diuersis in locis crudelissimè vulne-
 rati apparentes, alios scandalizauère; ita
 vt Mulieres quædam religiosæ habitæ,
 re ipsa tamen dissolutæ, maximo vulne-
 rum istorum desiderio tenerentur, & si-
 bi ipsi, si non externa, interiora saltem
 iam se penitus affecutas persuaderent,
 adeo vt nonnullæ earundem vestigijs
 inhærentes, non absimilem vulnerum
 repræsentationem exhiberent: Dolen-
 dum profectò & miserendum tantam

Q 3

hoc

hoc calamitoso tempore, in præcipuis Hispaniæ ciuitatibus Fœminarum multitudinem prodijisse, quæ per vanas & excogitatas reuelationes, per falsa quoque signa, miracula, portenta, & ficta vulnera populum inescatum ita commouerunt ac deceperunt, vt easdem peculiari & extraordinaria quadam à Deo gratia dotatas, diuinas reuelationes, pariterque Spiritum sanctum habere omninò existimauerint.

Quamuis autem Deus singularem Ecclesiæ suæ curam gerat, & electos suos intimè diligit, nihilominus tamen supradictas ob causas, homines istos libi permisit, vt nimirum casus eorum manifestatus puniretur, & cæteri poena & exemplo ipsorum edocti appetitus suos refrenarent, & veram sanctitatē in eo, in quo est, loco quærerent & inuestigarēt, non autem in rebus istis incertis & apparentibus, quibus non nisi fallacia, & maximum inest periculum.

Præter utilitates iam commoratas, superest & aliud quoddā, haud paruum & exiguū commodum: ostenditur quippe omnia falsa, excogitata, & artificiosa quadā simulatione cooperta, diu durare & subsistere non posse. neque enim ars vlla tam subtilis, nec fraus aut deceptio aliqua

qua tam ingeniosa est, quæ non in fine fucum prædat, & detecta ac manifestata puniatur: quod autem verum & solidum est, id ipsum altas & sanas habet radices, & immarcescibiles profert fructus. Argumentum hoc firmum & stabile est, ad distinguendum & separandum verum à falso, & probandum non omnes apparitiones & reuelationes falsas & excogitatas esse, quemadmodum Hæretici & nonnulli impij Christiani affirmant, qui omnia quæcumque singulari cuidam pietati, supernaturali lumini, & extraordinario cuiusdam radio, & cælesti gratiæ assimilari, aut certe aliquam cum eis similitudinem & communitatem habere videntur, reiiciunt & contemnunt, existimantes omnia esse commenta, eò quod vnus aliquis per illa deceptus sit.

Verum enim uerò, prudentes & discretiores, non tam facile aut temerè de talibus rebus decernunt ac iudicant, sed pretiosum à vili, vtile ab inutili, veritatem à mendacio, denique gratiam Dei à vana imaginatione, & falsa inuentione segregare solent: quin & veram quandam inter diuina illa & admiranda vulnera, non tantum corpori S. Francisci Minoritarum Patriarchæ, per quæ viua imago DOMINI ac Saluatoris nostri

Iesu Christi crucifixi effectus est, sed etiam alijs quibusdam Sanctis, diuinitus impressa: & inter ficta & excogitata aliarum nostræ ætatis Muliercularum vulnera nôrunt differentiam. nam isti veram, illæ contrâ falsam adiunctam habebant sanctitatem: isti impressa sibi vulnera abscondebant, illæ effecta ostentabant: isti in Catholica Ecclesia & apud grauissimos viros, & fideles Dei famulos, mira & inaudita sanctitate sua claruerunt, illæ redargutæ & publicè ab eiusdem Ecclesiæ ministris flagellatæ sunt: illi denique tanquam maturi quidam fructus constantes permanserunt, hæ verò quasi flores pulcherrimi apparentes, arefactæ sunt, & instar fumi euauerunt.

Postremò supradictis alijsque similibus casibus docemur & erudimur, à quibus nobis cauere debeamus, & quid agendum, omittendumue sit, vt aliquem ex alterius damno fructum & vtilitatem percipiamus, quemadmodum sequenti capitulo declarabimus.

CAPVT XVIII.

*QV*ID NOBIS FACIENDVM SIT,
dum similes tribulationes Deus
permiserit.

Multum